

İstanbul Yüzlü Kadın

ROMAN

*Kim hayatla oynadığını
sanıyorsa, bilsin ki o kendisiyle
oynamaya başlamıştır çoktan...*

AHMED
GÜNBAŞI
YILDIZ

İSTANBUL YÜZLÜ KADIN

Ahmed Günbay Yıldız

Romantik

TİMAŞ YAYINLARI | 2344
Edebiyat Kitaplığı - Roman | 109

YAYIN YÖNETMENİ

İhsan Sönmez

DÜZELTİ

Nazan Kılıç

KAPAK TASARIMI

Ravza Kızıltuğ

6. BASKI

Nisan 2018, İstanbul

ISBN

ISBN: 978-605-114-266-1

TİMAŞ YAYINLARI

Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No: 5, Fatih/İstanbul
Telefon: (0212) 511 24 24
P.K. 50 Sirkeci / İstanbul

timas.com.tr

timas@timas.com.tr

facebook.com/timasyayingrubu

twitter.com/timasyayingrubu

Kültür Bakanlığı Yayıncılık

Sertifika No: 12364

BASKI VE CILT

Sistem Matbaacılık

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8

Davutpaşa-Topkapı/İstanbul

Telefon: (0212) 482 11 01

Matbaa Sertifika No: 16086

YAYIN HAKLARI

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak
Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

*“Bir gece dağ başında göğe bakarak yatsam,
Bütün hissiyatımı yıldızlara anlatsam,
Yüređimi taş gibi avuçlarımda tutup,
Çilesiyle beraber uzaklara fırlatsam.”*

İstanbul’un kalbinde sayısız hikâyenin sırrı yatar. Ama inanıyorum ki bu hikâye farklı. Öylesine dokunaklı ve etkileyici bir öykü ki bu, bilen ya da duyan kim olursa olsun, aklına düştüğünde hatırası gönülleri hüzne boğar.

Sebeplerine ve sonuçlarına bakılarak yazılır hikâyeler. Çoğunlukla aşk, çile ve ıstırap vardır harçlarında onların.

Hayat, ilk önce insanları umutlandırır ve bir daha hiç kopmayacakmış gibi kendine bağlar. Çođu zaman dengesi iyi kurulamamış vefasız aşklara benzer hayat. Efsaneler diyarının vaatlerini verircesine, önce yüreklendirir, sonra duygular iradeyi coşkulu kabarışlarıyla kuşatır. Eđer gönül, hayatla arasındaki dengeyi sağlayamazsa özümseyemeden yoluna düştüğu tutkular, onu hayat denizinin azgın dalgalarının önüne katıp amansız savuruşlarıyla yorar ve umutlarını yavaş yavaş kâbusa çevirip acımasızca boğar.

***

İğdeli Sokak oldukça sakin ve sessizdi bugün. Numan kaldırımın kenarında durmuş, içli bakışlarla seyrediyordu etrafı. Uzun, dalgalı saçları, başından hiç çıkarmadığı şapkasının kenarlarından omuzlarına dökülmüştü. Sakalları yine düzensiz uzamıştı. Piposu her zamanki gibi titreyen dudaklarının arasındaydı. Kirpikleri yine duygularının darağacıydı. Buruk bir çehresi vardı her zamanki gibi. Uzaklara, çok uzaklara bakıyordu. Sebebi bilinmeyen damlacıklar oluşuyordu kirpik uçlarında ve acıların demini alan damlalar hazin bir kokuyla yuvarlanıyordu yanaklarına. O her gün, aynı saatlerde bu kaldırımların değişmeyen bekçisi gibiydi.

Tükenmek bilmeyen, her gün biraz daha koyulaşan umutsuz bir bekleyişin hikâyesiydi onun bu kaldırımları sahiplenişinin nedeni. Gözlerini inadına kısmıştı yine. Bakışları sanki insanın taşıyabileceği nihai noktanın da ötesini kurcalıyordu. Düşünceleri onu mavera bir ufka taşıyordu yine.

Havada gizemli bir sıkıntı vardı. Bulutlar kasvet rengine boyamaya başlamıştı gökyüzünü. Görüntüyü engellemeye başlayan bulutların kahrı, yüz hatlarında hoşnutsuzluk çizgilerini derinleştirdikçe, vücudu o nispette gerilmeye başlamıştı Numan'ın.

Sokağın bordür taşlarının üzerinde oluşan, tozları hırçın dönüşleriyle yumak gibi sarmaya başlayan bir kasırga, olumsuz etkilemeye başlamıştı kaldırımların talihsiz bekçisini.

Numan, aynı sokağın en renkli simalarından birinin göz hapsindeydi şu an. Aralarında on, belki de on beş adımlık bir mesafe kala fark etmişti onu. Kendisini açığa çıkarmamaya özen göstererek, gerilerden takibe almıştı Numan'ı.

Bu adam, sıradan biri değil, mahallede herkesin tanıdığı aşına bir sima, ünlü bir yazardı. Numan'ı ve hayatını

çok ilginç bulduğu için, onu son zamanlarda sürekli göz hapsinde tutuyor, ara sıra bürosuna davet ediyor, onu ko- nuşturmaya çalışıyor, gönül okşayıcı sorular sorarak dost yüzünü göstermeye çabalıyordu.

Numan, yazarın bu ilgisine mazhar olabilecek kadar efsane bir gençti. O, önceleri bu sokağın en zeki ve en başarılı delikanlısıydı. Şimdilerde ise zirveler, yerini derin uçurumlara bırakmıştı.

O şimdi mahallenin delisiydi. Fakat hâlâ şaşırtıcıydı. İşte yazarın ilgi duyduğu şey, bu gencin hayatındaki keskin iniş çıkışların yansımalarına bakarak onun hayatını romanlaştırma isteğiydi.

Sık sık düşüncelerindeki kurgular değişiyor ve apayrı bir insan oluyordu Numan. Ona değışken iklimler yaşatan ve beklenmedik anlarda beynindeki dekorları kırılma nokta- sına taşıyan sebeplerdi yazarı delikanlının hayat hikâyesini yazmak için kışkırtan.

Daha çok, esintilerin silinip aklının arındığı anları yaka- lamak istiyordu. Bunun için ona olan ilgisini hissettirmeye çalışıyordu.

Yılmaz Ocak. Bu isim romanda bir markaydı son yıl- larda. Kahramanlarını çoğunlukla hayatın içinden seçen bir yazardı o.

Ya hayatı gözlemliyor ya da öykülerini birinci ağızdan dinledikten sonra başlıyordu işine. Kayda değer bulduğu hikâyelerin içinden seçiyordu emek vermeye uygun gör- düğü konuları.

İşte Numan, yazarın şimdilerde kaleme aldığı romanın kahramanlarından sadece biriydi. Bürosu, İğdeli Sokak'ın

caddeye bakan mevkiindeydi. Trafiğin oldukça yoğun olduğu bir sokaktı burası.

Binanın giriş katındaki geniş zemindeydi bürosu. O, aynı zamanda bir kitap kurduydü ve babasından miras kalan bir kitabevi işletiyordu. Bu dükkan, caddenin üzerindeki tek kitapçıydı. Çalışma odası, kitap raflarının ardındaki cam bölmeyle ayrılmıştı.

Yılmaz Ocak, enteresan bir adamdı. Ya okur ya yazar ya da kitap salonunun altındaki konferans salonu gibi tefriş edilmiş geniş zeminde, belli günlerde siyaset, edebiyat, inanç gibi konular üzerine konuşulan toplantılar tertip eder, her sahadan yetişmiş yazarları, çeşitli dallarda uzman ve fikir adamlarını buluşturup seminerler düzenlerdi fikir dünyasının tiryakilerine. Burası sadece edebî sohbetlerin merkezi olarak değil, “dünyanın idare edildiği mekân” olarak da anılmaya başlamıştı.

Kitap satışlarını yürüten, güvendiği elemanları vardı. Fazla karışmazdı onların işlerine. Yalnız bir adamdı Yılmaz Ocak. Kız kardeşinden başka kimsesi kalmamıştı hayatta.

Her cumartesi mutlaka bir konuşmacı gelirdi salona. Çoğunlukla öğretim görevlileri, üniversite talebeleri ve diğer meraklılar takip ederdi konuşmaları. Sorular sorulur, sohbet koyulaşır, herkes büyüleyici bir ortamın içinde bulurdu kendini. Her haftanın konuşmacısı bir hafta öncesinden belirlenir ve anons edilirdi müdavimlere.

Bu meşhur mekânın bitişiğinde, Kitap Dünyası ve en az onun kadar adı duyulmuş bir iş yeri daha vardı. Alternatif tıp ürünleri bulunuyordu burada. “Lokman Hekim” yazıyordu levhasında. Botanikçi, emekli bir profesördü bu dükkânın sahibi. Ömrünü doğaya adanmış bir bilim

adamıydı Profesör Doktor Ayhan Ok. Yılmaz Ocak'ın can dostuydu. Dükkânlarının üzerindeydi ikisinin evi de.

Ayhan Ok eşini kaybettikten sonra yuvadan uçurduğu çocuklarına yük olmamak için evinden ayrılmamıştı. Yılmaz Ocak ve Ayhan Ok, iki kadim komşu ve dosttu ama mizaç bakımından birbirlerine benzemezlerdi. Hayata karşı duruş biçimleri de farklıydı.

Bu sokak, çeşitli fikir ayrılıklarının bulunduğu bir yerdi. Küreselleşmenin çokça konuşulduğu günümüzde bu sokak ve insanları, bütün renkleriyle dünyanın küçük bir özeti sayılabilirdi.

Sanki bu dünya yıllardır, bu sokaktaki kitapçının ve bitişiğindeki dükkânın bodrum katındaki salonda kurulup yıkılır ve o mekândan idare edilirdi.

***

Bulutlar bir kuş kafilesi gibi aheste aheste süzülüyordu semada. Onları önüne katıp götüren rüzgâr, igde ağaçlarının çiçeklerinden, hanımellerinden ve envai çeşit bahçelerden çaldığı rayihaları birbirine karıştırıp ikram ediyordu insanlara.

Yılmaz Ocak'ın Numan'ı uzaklardan takip edişi, heyecanlı ve sabırlı bir avcının haletiruhiyesini andırıyordu.

Delikanlının hazin hikâyesinden zaman zaman cımbızla çekip alabildiği dokümanlarla hayata tutunuşunu anlatmaya çalışıyordu. Yazdığı romanın en renkli simalarından birini oluşturuyordu Numan. Aralarında kurdukları ilişki de oldukça enteresandı. Onun da kendisini ünlü bir yazar olarak hissetmesi pekiştiriyordu dostluklarını. Hiçbir zaman yanından ayırmadığı ajandası, yine koltuğunun altında duruyordu Numan'ın.

Rüzgâr, şapkasının kenarlarından omuzlarına kadar dökülen dalgalı saçlarıyla savura savura oynuyordu. Takım elbisesini giymiş, kravatını takmayı ihmal etmemişti yine. Titreyen dudaklarının arasında emzik gibi duran piposunu nefesliyordu ikide bir. Sağ elinin parmakları arasında sıkışıp kalan kalemiyle iradesi dışında oynuyor, rüzgâra aldırış bile etmeksizin, içli içli soluyordu uzaklara bakarken.

Akşamın kendini hissettirmeye başladığı anlardı. Yılmaz Bey'in sabrı kırılma noktasındaydı. Usul, aheste adımlarla azaltmaya başlamıştı aralarındaki mesafeyi. Soluğunu ensesinde hissedebileceği kadar yaklaşmıştı Yılmaz Ocak, Numan'a.

Numan her şeyden habersiz, bordür taşlarının üzerinde dumandan heykeller gibi yalpalayan bir duruş sergiliyordu. Yılmaz Ocak, varlığını hissettirircesine ona sesleniyordu, "Numan!" diye.

Aşınası olduğu bir ses kulaklarına dolduğu halde, Numan hâlâ gözlerini kilitlediği uzaklardaydı. Neden sonra içli, derin bir soluk tazelemişti kendine yeni bir bakış ufku ararken. Başını hafifçe sağ omuz hizasına çevirip hemen yanı başında duran adamın gözlerine dikmişti mahmur bakışlarını. Kirpiklerinin ucunda asılı duran iki damla yaş, gözlerini hafifçe yumup açınca yanaklarına doğru hazin bir kokuyla yuvarlanmıştı. Hüzün, en duygusal çizgilerini çekmişti yüzüne. Yılmaz Bey, suskunluğunu bozmayan, ıstırap sarmalından ruhunu çözemeyen delikanlıya değer verdiğini hissettiren ılık bir yaklaşımla seslendi bir kez daha:

"Numan!"

Artık bedenini, düşüncesini esir alan kuşatmadan kurtulmuştu ve heykelin kalıbı yavaş yavaş bozulmaya başlamıştı. İçinde aniden kabaran ve ruhunu teslim alan fırtınaları

acı bir yutkunuşla gömüyordu bedeninin derinliklerine. Ürpertili bir uyanışla açıyordu gözlerini. Derin bir “Ah!” çekmişti ciğerlerine Yılmaz Bey’e bakarken.

“Üstat!”

Şefkati andıran ılık bir rüzgâr esmişti üstadın yüzünde. Bu tepki iyiye alametti ona göre.

“Ne bekliyorsun burada tek başına? Dükkâna gel; oturur sohbet ederiz istersen.”

Numan derin, isteksiz bir seyir tutturmuştu üstadın gözlerinde. Kendisinden emin bir hali vardı kararını bildirirken.

“Üstat sen git şimdi, ben birazdan oradayım.”

“Birlikte gitsek. Yalnızım, konuşurduk biraz,” dedi Yılmaz Ocak.

“Şimdi olmaz. Çok önemli bir işim var üstat.”

“Onun dönüşünü mü bekliyorsun yine?”

Gözlerine bakıp duraksamıştı Numan.

“Onu da bekliyorum ama... Şey üstat, daha önemli bir işim var.”

Yılmaz Ocak hissettirmeden eşeliyordu Numan’ı. “Sabah akşam onun gidiş geliş saatlerinde buradasın be oğlum! Kaçar mı gözümden sanıyorsun?”

Gözleri başka istikametleri yokluyordu, üstatla ilgilenmiyordu konuşurken. Hazin bir sesi vardı. “Doğru, bekliyorum,” dedi.

“Ama o evlendi ve artık ümitsiz bir vaka senin bu halin.”

Alev alev soluyarak, “O da bu saatlerde dönüyor evine, ama bu akşam burada bekleyişim çok daha önemli üstat,” dedi Numan.

“Allah Allah! Neymiş ki ondan daha önemli olan işin?”

Kolundaki saate bakmıştı göz ucuyla ve cevap hazırlıyordu üstada. “Emir,” dedi. “Okulu dağılacak birazdan.”

Şaşırılmamıştı bu defa üstat.

“Ha, o mu?”

“O.”

“Ne yapacaksın Emir’i? Artık büyüdü o. Bırakın da ayaklarının üzerinde durmayı öğrensin.”

“Daha var,” dedi Numan.

“Emir’le fazla ilgilenmezsen kendi ayakları üzerinde durmayı öğrenecek aslında. Ona iyilik ettiğiniz söylenemez. O, delikanlılık yaşında, lise iki öğrencisi.”

Acelesi vardı Numan’ın. Sabırsızlanmış, gözleri gerilim sinyalleri vermeye başlamıştı. Piposu titreşiyordu dudaklarının arasında. Sözcükler güç çıkıyordu ağzından. Sabrının kalmadığının işaretiydi bunlar. Beden dili ele veriyordu iç dünyasında kopmaya başlayan fırtınaları. “Üstat sen git. Zaman daralıyor. Git sen git. Dükkânda konuşuruz. Söz verdim, söz verdim üstat, gelirim,” dedi.

Kelimeleri ikilemeye başlayınca, Numan dalgaları amansızlaşan denize dönerdi. Yılmaz Bey anladı Numan’ı verdiği sinyalleri ve daha fazla üstelemedi.

“Tamam, Numan. Bak gidiyorum işte. Sen işini bitirince gelirsin, taze çay demletmişim.”

Yılmaz Ocak gitmişti. Numan, Emir’in ve beyninde yer eden bir ismin daha dönüşünü bekliyordu. Saatine baka baka, yazarı mahmur bakışlarıyla uğurluyordu. Üstat beyninde soru işaretleri bırakmıştı. “Bırakın, kendi ayaklarının üzerinde durmayı öğrensin,” demişti. Bu sözleri Emir için

söylemişti üstat. “Dolunay ve sen...” demişti Numan’a. Onu gittikçe keskinleşen bakışlarıyla uğurlarken yiv yiv derinleşiyordu bu sözler Numan’ın beyninde. Duygularının yansımaları, hoyrat fırtınaların yokladığı denizleri andırıyordu. Alınganlık çepeçevre sarmıştı hissiyatını. İçli alevleriyle dokunduğu yerleri dağlayan, hararetle bir nefes indiriyordu ciğerlerine üstadı gözleri ile uğurlarken. Gücüne gitmişliğin hüzünlü nakışları düşmüştü benzine. İçsel sorgulamalar başlamıştı beyninde. *Sahi hiç karışmasaydık başarabilir miydi Emir?*

Her nedense ona karşı bir sahiplenme duygusu vardı Numan’da. Buna kendini mecbur hissediyordu adeta. Ak-rabası değildi, akranı da... Sadece aynı sokakta yaşıyorlardı. Daha çok kendisine benzetiyordu Emir’i. Yanından ayırmadığı ajandasına, onun hayat hikâyesini yazmak için hazırlıyordu kendini. Kaderi bir bakıma kendi kaderinin aynısıydı Numan’a göre.

Molla Hala’dan onun hayat hikâyesini dinlerdi hüzünlendiğinde. Ağlardı her defasında. Emir’in babasız kalışı, hayata tutunuş biçimi, başkaları tarafından dışlandığı vehmine kapılması, içsel yalnızlıkları... Her haliyle o da, kendi kaderine benzeyen kaderi yaşıyordu o yıl. Onu Molla Hala’dan dinleye dinleye ezberleyip mutlaka yazmaya başlayacaktı bir gün.

Bundan yıllarca önceydi. Emir ilkokula daha yeni başlamıştı o yıl. Bazen gelip giden, bazen hikâyeyi karıştırıp anlaşılabilir duruma getiren aklıyla yorumluyordu her defasında Emir’i. Değişmeyen bir şey vardı kurgusunda. Ona sahip çıkmak, beyninde gittikçe güçlenen ve eskimeyen bir takıntı haline gelmişti.

Emir daha yedi yaşına yeni bastığında başlamıştı hikâyesi. Yaşadıkları sokağın, Molla Hala lakabıyla tanıdığı kadının yeğeniydi Emir. Numan her aklına geldiğinde kapısını çaldı Molla Hala'nın ve ona yakararak ikna ederdi ma-lum hikâyeyi tekrar anlatması için. Her defasında da hiç bıkmayan bir gönülle dinlemeye başladılar Molla Hala'nın anlattıklarını. Koltuğunun altından hiç ayırmadığı ajanda ve elinden bırakmadığı kalem, onun hayat hikâyesini yaz-mak içindi.

Molla Hala, Emir'in öz be öz halasıydı. O, hikâyeyi her anlattığında, Numan defterinin ilk sayfasını açar, ka-lem ucunu heyecanla kâğıdın üzerine indirir ve yine her defasında başlamasını beceremediği roman başlamadan tükenirdi hafızasında. Ama bir gün mutlaka başlayacaktı Numan. Hem de kimsenin başaramadığı bir eserin altına imzasını atıp haykıracaktı dünyaya. "İşte roman!" diyecek-ti. Lakin kalemini kâğıdın üzerine indirdiğinde bir türlü hareket ettiremeyişi sinirlerini korkunç biçimde geriyor, hikâyeye neresinden ve nasıl başlaması gerektiğini kestiremeyişi boğazında kör düğümler oluşturarak nefes alışını bile engelliyordu. Bir başlayabilse...

Beyninde şekillenen kurgunun kâğıdın üzerine işlen-mesi için tahayyül ettiği renklilikler, ortaya koyacağı eserin muhteşemliğini muştuluyordu Numan'a. O, işte bu umutla besliyordu düşüncelerini. Dinlediği hikâyenin sonunda kalem yürümeyince üstadının sözleri düşüyordu aklına. Yeni bir hamle isteği ile yatışıyordu sınırları. "Ben şuna inanıyorum ki Numan, sen bir gün çok büyük bir yazar olacaksın. En güzel eser henüz yazılmayan eserdir. O eser buna göre senin yazacağın eser olabilir. Sabret, kendisini hemen yazdırmaya başlayan eser eksik kalmış bir eser olur," derdi üstat.

Yine öylesi bir günündeydi işte Numan. Molla Hala'nın kapısını çalmıştı ve boynunu büküp ondan aynı şeyleri istemişti. "Molla Hala içimden yazmak geldi bugün. Bana malum hikâyeyi anlatır mısın?"

Kıramazdı Molla Hala'sı onu. Yalvararak bakardı gözlerinin içine. Hüzünlüydü yine, garip bir masumluk sinmişti benzine.

"Tamam," demişti Molla Hala, "madem o kadar çok istiyorsun..."

Deliydi belki ama zararsızdı Numan. Damarına basılmadıkça engin bir hoşgörü içinde olurdu.

Bahar aylarının son günleriydi. Hava oldukça sıcaktı. Binanın önündeki ahşap kanepeye oturmuşlardı. Numan koltuğunun altındaki defteri dizlerinin üzerine bırakmıştı yine ve ilk sayfası açıktı. Piposu dudaklarının arasında, kalemi elinde, kulakları Molla Hala'nın söylediklerindeydi. Ilık ve kuşatıcı o sese vermişti kendini.

"Emir babasının evlerini terk edip gidişinden sonra yıkılmıştı," diye başlamıştı sözlerine Molla Hala. "Umutları bitip annesi yeni bir evlilik yaptığında, o körpe beynin düşüncesinde bir zindan iklimi hâkim olmuştu. Gönülsüz barındırılan bir misafir gibiydi o yeni yuvalarında. Sen Emir'in yüzünün neden gülmediğini, neden tedirgin ve içine kapalı bir dünyasının olduğunu soruyorsun bana. O, yaşadığı çatının altında yırtık elbiseye vurulan düzensiz bir yama gibi durmakta. Bana göre onu herkesten daha iyi anlıyorsun ama yine de bana soruyorsun. Onu kolluyor, koruyor ve seviyorsun. Nedenlerini fazla bilmiyorum ama arka çıkıyorsun ona. Sen akıllı bir delikanlısın. Akıllı olmasan tıp fakültesinin son sınıfına kadar gelir miydin hiç?"

Okulu hatırlayınca gözleri parlamış, sakinliğini yitirmişti Numan'ın bakışları. Molla Hala farkına varır varmaz değış-tirmişti sözü ve hikâyesine kaldığı yerden devam etmişti. “Neyse... Okula o yıl daha yeni başlamıştı Emir. Sen de biliyorsun bunları. Babasının kaçırdığı kadının çocukları da Emir'le aynı okulda okuyorlardı. İki kardeşlerdi onlar, Taner ve Enver. Emir'den yaşça büyüktü ikisi de. Birisi üçüncü, diğeri ikinci sınıftaydı. Tıpkı Emir'in babasına duyduğu özlem gibi, onlar da annesizliğin acısını yaşıyorlardı yüreklerinde. Çocukların aralarında intikam hissine dönüşmüş olmalıydı o kaçışın talihsiz hikâyesi. Emir'in babası, annelerini kaçırmıştı ve Emir onların düşmanıydı o günden sonra. Sokakta, okul çıkışında ve hatta teneffüslerde Emir'le karşılaştıklarında başka bir sebep aramaksızın birden üzerine saldırıyordu iki kardeş. Emir bu saldırılardan hiçbir zaman yılmamış olmalı ki annesine ve babalığına şikâyet getirmiyordu bildiğim kadarıyla. Sadece onu şoke eden son vukuattan sonra öğrenmeye başlamıştık olanları. Hasretin yüreklerine sığmadığı bir an olmalı ki okul bahçesinde iki kardeş yine saldırmıştı Emir'e. İkisine birden gücü yetmeyince çok acı çekmiş o kavgada. İki kardeşin saldırıları son günlerde iyice artmış olmalı ki Emir cebinde bıçak taşımaya başlamış. Son kavgada iki kardeşle baş edemeyeceğini anlayınca cebinden bıçağını çıkarıp büyük kardeşin bacağına saplamış. Ortalık bir anda curcuna yerine dönmüş. Okul müdürü, öğretmenler üşüşmüşler başına. Müdür ambulans ve polis çağırılmış olay yerine. Yaralanan kardeş Taner hastaneye kaldırılmış.”

Molla Hala duygulanmıştı hikâneyi anlatırken. Çok seviyordu Emir'i. Annesinden sonra tek dayanağıydı onun. Numan'ın dudaklarının arasındaki pipo yaman titreyişlere

bırakmıştı yine kendini. Öfkesi dağlar gibi büyümüşdü hikâyenin bu kısmında.

Molla Hala, “O yaştaki yüreğin sahibi çocuk, yalnızlığı en içten hissettiği anlarda yaşadığı şoku kaldıramamış olmalı ki hayata küsmüştü o günden sonra. Karakol, annesini, babalığını çağırınca daha da zor durumda kalmıştı Emir. Aslında suç onda değildi bildiğim kadarıyla ama yine de kaydı sokağın arkasındaki başka bir okula alınmıştı. O günden beri o iki kardeş Emir’i nerede görseler yolunu kesip şiddete başvuruyorlardı. Babası sadece onu yalnızlığa terk edip gitmekle kalmamış, onun başına bir de amansız düşmanlar koyup gitmişti. Hayatta üç gönül dostunun olduğuna inanıyorum Emir’in,” diye devam etti anlatmaya.

Son cümle üzerine gözleri parlamıştı Numan’ın. “Ya ötekiler Molla Hala?” diye sordu.

“Onları biliyorsun aslında. Biri Emir’in üvey babasının ağabeyinin kızı Dolunay, diğeri de senin hayatını yazdığını işittiğim, üstadım dediğin adam. Yani Yılmaz Ocak. Ayrıca Dolunay’ın da dayısı o.”

Sevinmişti Numan. “Bildin Molla Hala, bildin. Biz bir ekibiz saydığın isimlerle.”

Yüksek bir heyecanla kalemini sayfanın üzerinde hareket ettirmeye yeltenmiş ve kalem yürümeyince yeniden durup derin bir nefes indirmişti ciğerlerine. Yaşlılığa merdiven dayayan halanın gözlerine utanarak bakıyordu. “Molla Hala, unuttum.”

“Üzülme sen, başka bir zaman yeniden anlatırım,” dedi kadın.

“Kızmaz mısın?”

“Ben sana hiç kızar mıyım be oğlum?”

“Kızmazsın.”

***

Emir’in koruması gibi hissediyordu kendini. Üstat gitmişti. O, Emir’i ve başka birinin sokağa dönüş saatini bekliyordu kaldırımlarda volta atarak.

Başka Akşamlar

Numan, Emir'in ilkokula başladığı yıllardan bu yana yapıyordu aynı işi. Aradan yıllar geçmesine rağmen hiç aksatmamıştı Emir'in üzerine kol kanat germeyi. Saçlarına ve sakallarına tek tük aklar düşmeye başlamıştı Numan'ın. Onda değişmeyen tek şey iç fırtınaları ve çehresinden eksik olmayan hüznüydü.

Annesi vardı sadece hayatta. İşlek sokağın üzerinde, "Lokman Hekim" levhasını taşıyan dükkanın bitişiğinde, küçük bir tuhafiyeye dükkânları vardı ve bu dükkân onların tek geçim kaynağıydı. Donup kalmış gibiydi kaldırımın üzerinde. Saatine bakıyordu arada ve bu hali heyecanının da dehşet derecede olduğunun bir belgesi gibiydi. Etrafıyla bağlarını koparmıştı bir anlamda. Hülyalarını bozmamak için çırpınıyordu duyguları.

Yine uyanıklık halini andırıyordu bulunduğu durum. Yıllar öncesini düşlemeye başlamıştı anlaşılın. Dış dünya ile ilişkisinin tamamen kesildiği anlardaydı Numan. Emir'i dövecekleri haberi gelmişti kulağına ve sabırsızlıkla bekliyordu o anı. Kendini Emir'in kolu, kanadı, olmayan babasının sorumluluğunu üstlenmiş gibi hissediyordu yıllardan beri. Bilmem bu kaçınıcı kurtarışı olacaktı Emir'i. Bir önceki amansız kavganın kareleri geliyordu gözlerinin önüne. Emir ortaokul ikinci sınıftaydı o günlerde ve ona

hasım iki kardeşten Enver aynı sınıfta, Tamer onlardan bir sınıf daha üstteydi.

Dolunay vardı o gün Emir'in yanında ve ardından kendisi yetişmişti. Defterini, kalemını, hatta piposunu pür telaş bırakmıştı kaldırımın kenarına ve kavgayı durdurmak için girmişti aralarına. Beyninde iz bırakmıştı anlaşılan o günün hikâyesi. İki kardeşi de fena hırpalamıştı. Öfkesini dindiremeyip kolundan yakaladığını hoyrat savuruşlarla uzaklara doğru iterek Emir'den uzaklaştırması kare kare düşüyordu gözlerinin önüne. Sokağı sarsan naralar atarak kükremişti o gün.

Zafer kazanmış kumandan edasıyla bakıyordu Numan etrafına. "Artık büyüdünüz. Akıllı olun biraz, akıllı!" diye bağırıyordu kavgayı çıkaran kardeşlere öfkelenip.

Taner hiç sevmezdi Numan'ı. Onu kızdırmaktan, üzmetten zevk alırdı. Öfkeli bakışlarıyla izliyordu onu uzaktan. "Sen işine baksana deli!" diye bağırıyordu.

İnanılmaz biçimde gerilmişti mimikleri o an Numan'ın. Gözleri yuvalarından çıkacakmış gibiydi Taner'e bakarken. Azarcı ve tehditkâr bir sesle, "Suçu ne, suçu ne Emir'in?" dedi.

Onu kışkırtmak, üzmet istiyordu Taner. "Bilmiyor musun, deli onun babası, bizim annemizi kaçırdı," diye küstahça cevap verdi.

Numan çileden çıkmıştı artık. Konuşmasını bile toparlayamıyordu. Emir, Numan'ın arkasında büzüşüp kalmıştı elbisesinin içinde. Dolunay içli bakışlarıyla çaresizliği yudumluyordu.

Numan zor cevap vermişti gerilip kaldığı yerden, "Senin annen onun babasını kaçırmadı mı? Kaçırmadı mı?" diye.

“Git işine sahte şair. Deli! Deli Numan!”

Ani bir atakla nasıl da fırlamıştı yerinden. İki kardeş de kaçışmışlardı biraz ileride. Numan soluk soluğa kalmıştı onları kovalarken ve durduğunda öfkeyle bakıyordu onlara. “Akıllı olun, akıllı!” diye bağırdı.

Taner alaylı bir seyre bırakmıştı kendini. Kardeşi yanından hiç ayrılmıyordu. “Deli Numan! Aklın var mı ki akıllı ol, diyorsun?”

Numan’ın suratındaki çizgiler derinleşmiş, bakışları daha bir keskinlik kazanmıştı. Vücudu heykelleşmişti gerilmekten ve sadece dudakları kıpırdıyordu aralıklı seğirmelerle. Kendinden emin bir duruşla Taner’e sordu, “Peki, akıl nedir?” diye.

Herkes durmuş onları seyrediyordu. Taner yine onu çileden çıkararak bir cevap verdi.

“Akıl...”

“He ya akıl! Biliyor musun akıl nedir?”

“Biliyorum tabii.”

“Söyle o zaman.”

“Sende olmayan işte!”

Numan tıp fakültesinde okurken geçirdiği bir bunalımdan sonra, doktorların ve aşına insanların söylediklerine bakılırsa kendini bir daha toparlayamamıştı. Kibar bir delikanlıydı. Zaman zaman öyle sözler söylerdi ki şaşırtırdı herkesi. Bazen de esintilerine kapılırdı buhranlarının. Geçirdiği bunalımdan sonra kendini bırakıp başkası ile evlenen nişanlısı hâlâ bir ukde olarak yaşıyordu onun yüreğinde. Hayatından uzaklaşan nişanlısına bile şiddet içeren bir tepkisi olmamıştı Numan’ın. Her sabah uğurlamak, her akşam karşılamak için yolunu beklerdi sadece ve masum,

anlamalı bakardı o yanından geçerken. Onu gördüğünde bazen sessiz gözyaşları dizilirdi kirpiklerine. O farkına varmasa bile, “Güle güle,” derdi sabahları. “Akşam yine dönüşünü beklerim.” Daha fazlası bilinmeyen, çözümünü güç duygulardı Numan’ın duyguları. Âşıktı Suna’ya. Suna’nın eşi de haberdardı bundan. Zararsız oluşu, atlatamadığı depresyonun sürüp gidişi, Numan’a kötü davranmaları için engeldi aslında. Suna anlayışla karşılıyordu Numan’ın hassasiyetini, hatta onu gördüğünde suçluluk duygusuyla çırpınıyordu. Acıyordu ona.

Vakti kaçıyordu az kalsın Numan. Taner, en vurucu sözlerini ettiğinde Suna peyda olmuştu karşısında. Aldığı cevabı o da duymuştu. “Akıl... Sende olmayan işte deli!”

Suna’ya ve Taner’e bakmıştı. O an efkârlı bir soluk indirmişti ciğerlerine Numan. Ezikti onuru. Taner’in cevabı vardı fırtınalı beyninde. Suna’nın yanı başında oluşu sakinleşmeye zorlamıştı onu.

“Biliyor musun, bazen sormak gelir içimden senin gibilere. Yoklarım böyle zamanlarda onları. Her beyin bir sergi yeridir aslanım. Alışverişler için farklı ufuklar açarlar birbirlerine. Severim böylesi alışverişleri ben. Sergide bulamadıklarımı arar ve sorarım karşımdakine. Benim sergimde olmayan bir şey var aslında sende. Karanlık, insanlık dışı şeyler işte. Onlara ihtiyacım yok. Alışveriş de yok seninle. Şimdi uzaklaş buralardan kötü ruhlu çocuk,” demişti Numan.

“Deli! Yine filozofluğun tuttu. Sahte şair. Eseri olmayan yazar. Deli, deli!”

Beyni dönmüşü duyduklarından. Koşmak için yeltenmişti Numan. Kolundan yapışan bir el ve yine o elin sahibi

olan Suna'nın sözleri kesiyordu yollarını. "Bırak Numan. Sen uyma onlara."

Dişlerini sıkıyordu öfkesinden ama durulmuştu.

"Uymayayım, değil mi?"

"Uyma sen onlara Numan."

Taner'e dönmüştü. Azar vardı sözlerinde Suna'nın. "Utanmıyor musunuz onu üzmeye? Ayıp, ayıp!"

Taner yılışık bir bakış uzatmıştı onlara. "Asıl sana ayıp! Her gün sen ağlatıyorsun onu. Sabah, akşam yolunu bekleyip duruyor. Üzmesene onu. Sana âşık o, âşık," dedi.

"Ben evli bir kadınıym. Yakışıyor mu size bunları söylemek?"

"Olsun. Senin yüzünden delirmiş diyorlar, yalan mı?"

Suna öfkesini yumuşatmaya çalışarak dışlıyordu sözcüklerini dudaklarının arasından.

"Boyundan büyük işlere karışma ve Emir'i de rahat bırakın artık," dedi.

Öykünür gibi yaymıştı dudaklarını Taner.

"Yok ya?"

Anlam doluydu Suna'nın bakışları. Muhatap almıyordu Taner'i daha fazla. Dolunay'a ve Emir'e bakıyordu.

"Hadi çocuklar sizler de evlerinize gidin artık," dedi.

Numan'a o hiç değişmeyen, malum suçluluk duygusuyla bakıp gönül alıcı, sinirlerini yatıştırıcı sözler ediyordu Suna.

"Numan! Sen çok iyi kalpli bir insansın. Uyma onlara."

Heyecanı artmıştı Numan'ın. Dudakları titriyordu sevincinden. Gözleri güneş kadar parlaktı.

"Bana iyisin dedin. Suna, bana iyisin dedin sen."

Uzakdođu Dövüşleri

Dolunay insan haklarına duyarlı olduğu kadar, ahlaki değerlere de önem veren bir kızdı. Buram buram maneviyat tüten duyguları vardı onun. Ağabeylerinin korkusu ve aile görgüleri, kız erkek arkadaşlıklarına göz yumacak anlayışta değildi. Soner ve Güner isminde iki kardeşi vardı Dolunay'ın. Babasının onlara kendisinden daha çok değer verdiği hissine kapıldıkça neşesi solar, acı acı yutkunuşlar başlardı boğazında.

Toplumdaki ahlaki kirlenişe, insan haklarına karşı olan duyarsızlıklara, manevi değerlere yapılan saldırılara kahırlı bir yüreği vardı onun. Emir, aileden biriydi onun için. Onu öyle kabullenmişti. Amcasının üvey çocuk diye ona duyarsız kalışı, yengesinin engelleri aşamayıp gözyaşlarıyla kendisini ifade edişi incitirdi yüreğini.

Amcasının üvey oğlu bile olsa ailedendi Emir. Onun içine kapanışına, dayak yerken elinin kolunun bağlanmışçasına hareketsiz kalışına üzülüyordu. Emir, bu değildi Dolunay'ın kabullerine göre. Çocukluk yıllarında bile iki kardeşe meydan okuyan, kendisini ezdirmeyen ve o yıllarda bile onurunun incinmesine asla müsaade etmeyen bir yapıda oluşuna çok şahit olmuştu. Atlatamadığı şoktan kurtulabilmesi için mutlaka psikolojik yardım alması gerekiyordu Emir'in. Dolunay'a göre geç bile kalınmıştı.